

Артем Чех

Вбити пересмішника

*Часть сборника
Рожеві сиропи (збірник)*

Артем Чех

Вбити пересмішника

«Фолио»

2012

Чех А.

Вбити пересмішника / А. Чех — «Фолио», 2012

«— ...Мило, талановито, але... але після Толстого чи Золя читати Тригоренка не схочеш. Саме такі слова Олексій Борисович Тригоренко почув від Костянтина Гавриловича, головного редактора одного товстенького журналу. Олексій Борисович уже п'ять років як нічого не писав, але з часу гучної юності залишилось кілька картонних папок з рукописами, які й були віднесені до Костянтина Гавриловича, колишнього приятеля Тригоренка, однокашника та однокурсника...»

Артем Чех

Вбити пересмішника

– Мило, талановито, але... але після Толстого чи Золя читати Тригоренка не схочеш.

Саме такі слова Олексій Борисович Тригоренко почув від Костянтина Гавриловича, головного редактора одного товстенького журналу.

Олексій Борисович уже п'ять років як нічого не писав, але з часу гучної юності залишилось кілька картонних папок з рукописами, які й були віднесені до Костянтина Гавриловича, колишнього приятеля Тригоренка, однокашника та однокурсника.

Заприятелювали Олексій Борисович та Костянтин Гаврилович ще у школі. Вони навчалися у паралельних класах і ніколи не звертали один на одного уваги. Ну Льошка там якийсь, ну Костик, відмінник, лідер, але щоб справа доходила до спільних п'янок або ж рукостискань у коридорах школи – ні. Різні компанії, та й жили у різних мікрорайонах. Так було аж до десятого класу. А у десятому класі на початку березня в учительській вивісили оголошення, мовляв, школа велика, тут тобі і «А», і «Б», і «В», і математичний, і правовий клас, і економічний коледж на вечірньому, так що давайте, хлопчики-дівчатка, якщо ви маєте у собі талант, до дня народження нашого славного Кобзаря (хай буде пам'ять його оспівана у віках) підготуйте віршики власного виробництва, тільки, будь ласка, не як того року, коли Романенко зримував «митець» із самі знаєте чим.

На всю школу талантів виявилось троє. Костик Треплівський з 10 «Б», Олексій Тригоренко з 10 «Г» та Надійка Співорук з п'ятого класу. Втім, з Надійкою була якась темна історія – у неї мама була вчителькою української літератури у сімнадцятій школі, ще й якась другосортна поетка – друкувалася в альманасу «Крила нашого краю», так що талантом там і не пахло, але зробимо скидку – дівчинці дев'ять років, нехай уже.

Коли Олексій та Костик відчитали свої вірші, їх було запрошено на фуршет, який влаштував директор школи Бізон. Бізя. Чому Бізя – досі невідомо. Таке прізвисько він отримав ще у вісімдесят п'ятому, коли тільки прийшов до школи.

На фуршеті окрім крем-соди хлопцям дозволили нарівні з учителями випити й по стаканчику вина. Надійку теж запросили, але вона швидко наїлася торта, обригалася, і її відправили додому. Костик з Олексієм розговорилися, і виявилось, що спільних тем у них значно більше, ніж розбіжних. Обидва відмінники, не люблять гучних компаній, знову ж таки олімпіади з літератури, найкращі твори у класах, призові місця на конкурсах. Навіть дивно, що жодного разу ніде не пересікалися.

– Ну, тепер уже точно! – сказав Костик Треплівський.

– Точно! – підтвердив Олексій Тригоренко.

Хтось із вчителів подав знак, мовляв, побалували малих, треба й самим відпочити. Хлопців відпустили на всі чотири, і вони пішли до «Ластівки» допивати за знайомство.

З того часу вони стали добрими приятелями. Для дружби їм не вистачало ну зовсім трішечки – відвертості.

Закінчивши школу, приятелі вирішили вступати до одного вузу. На філологічний. До вступних іспитів вони готувалися разом. Нерідко Треплівський приходив до Тригоренка, вони заварювали шестилітровий самовар чаю, барикадувалися у кімнаті Олексія й наполегливо працювали. Начитували один одному диктанти, читали та перечитували українських та російських класиків, критику, завчали вірші Сосюри та поеми Франка, в ролях читали драми Лесі Українки, Старицького, Карого.

А одного разу навіть поцілувалися. Ненароком. Зовсім ненароком. Проте одразу обтерли рукавами губи й навіки забули згадувати про цей казусний інцидент.

Поступили вони на один курс. Костя, щоправда, на платний – недобрав усього два бали. Зрізався на історії України – заплутався у гетьманах, Лівобережну Україну назвав Правобережною, Полуботка сплутав з Орликом. Тригоренко довго втішав Треплівського, годував його коньяком, а екзаменаторів називав езекуторами та профанами.

– Тільки все одно я пишу краще за тебе, – сердито гавкнув Костя Олексію й відключився.

Тригоренко образився, але промовчав, тим більше – що візьмеш з п'яного, може, йому наболіло. Як він не виправдовував приятеля, але осад залишився. Навічно.

Почалися навчання. Безкінечні будні студентського життя вимагали багато часу, сил та енергії, проте на писання час теж залишався. І Тригоренко, і Треплівський друкували свої вірші та короткі оповідання у студентській газеті, ходили до різноманітних літературних гуртків, виступали на поетичних вечорах, відправляли свої опуси до журналів.

На третьому курсі і Олексій, і Костя ще спілкувалися, але шляхи їхні потроху розходилися. Нові компанії, знайомства, а між тим у відносинах двох приятелів завівся вертлявий глист – негласна конкуренція, що плавно переростала у творчу заздрість. Якщо Тригоренко намагався придушити цього глиста у зародку, то Треплівський потай від усіх і навіть від себе підготовував його все новими і новими порціями даремних образ.

На п'ятому курсі Тригоренко познайомився з Веронікою, високою брюнеткою з хворобливими очима. Вона навчалася на історичному й у вільний час сиділа за гончарним кругом – ліпила глечики, тарілки та кухлі. Кілька разів Олексій сховався з Веронікою до театру, також вони відвідали краєзнавчий музей та філармонію. Якось після кіно вони забігли до загсу й подали заяву. За три тижні розписалися, й Вероніка, прихопивши історичні мапи, кілька книжок та гончарний круг, переїхала до Олексія. Олексій же, закінчивши інститут, став Олексієм Борисовичем. Він влаштувався учителем української мови, вчив дітей любити та плекати, сам же у проміжках між перевірянням зошитів і приготуванням їжі для себе та непристосованої до життя дружини писав новели та оповідання. Переважно це були прості побутові замальовки, але зі своїм, як кажуть, стрижнем, з філософським підтекстом та з добре продуманими кінцівками. Йому подобався сам процес, тому друкуватися він навіть і не збирався. Марнославство обходило його стороною, сімейні та побутові клопоти з'їдали будь-які амбіції, школярі випивали всі сили.

Костянтин Гаврилович Костянтином Гавриловичем поки що не став. Він працював в обласній газеті, писав репортажі з різноманітних культурних фестивалів, друкував у цій же газеті під псевдонімом Іван Чорт фейлетони та надсилав добірку своїх віршів у всілякі видавництва. Репортажі у Костянтина Треплівського виходили ладні, ґрунтовні, з родзинкою, фейлетони ж були несмішні, видушені, стиль кулґав, у тексті обов'язково зустрічалася, як казав їх головний редактор, пошлінка. Видавництва у друкуванні збірки відмовляли. Не те щоб вірші були погані, але у державі криза, в Росії дефолт, самооплачуватися можуть лише класика та детективний жанр. Вибачте.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.